

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Qualis sit concursus Divinæ essentiæ ad Visionem?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

unà cum actu secundo, concedo, tantum, & quasi intra actum primum contenta nego min. & consequentiam.

§. II.

Qualis sit concursus Divinae essentiae ad visionem.

6. Colliges ex dictis. Concursus divinae essentiae ad visionem esse partim in genere causae formalis, partim in genere causae efficientis. Ratio prima partis est primò: quia actuare & perficere est munus causae formalis, sed essentia divina concurret intellectum in genere intelligibili perficiendo & actuando: ergo concurret in genere causae formalis: non incompleta, sed completa, & per se subsistens. Secundò, quia principium specificativum pertinet ad genus causae formalis; sed essentia divina suo concursu specificat actum visionis: ergo.
7. Ratio secunda partis est: Ultimam complementum principii activi adequati pertinet ad lineam virtutis activae; sed essentia divina est ultimum complementum adequati principii intellectivi: cum enim ex objecto & potentia tanquam uno adequato principio pariatur noticia, praeter complementum se tenens ex parte potentiae, requiritur aliud ex parte objecti, quod vel est ipsum objectum, vel species ipsius.
- Confirmatur ex S. D. infra q. 56. a. 1. dicente: *ita se habet objectum unitum potentia ad cognitionem: sicuti se habet forma, quae est principium agendi in agentibus: ergo sicut ista non tantum concurret in genere causae formalis, in quantum specificat actionem; sed etiam in genere causae efficientis, tanquam principium agendi: sic idem erit dicendum de objecto unito potentiae, & essentia divina, unita intellectui beati.*
8. Dices primò contra primam partem Corollarii. Concursus in genere causae formalis dicit intrinsecam compositionem: sed ista divinae essentiae repugnat, juxta superius dicta de simplicitate DEI, ergo etiam Divinae essentiae repugnat concursus in genere causae formalis.
- Secundò. Si formaliter concurreret, esset assignabilis effectus formalis; sed non est, ergo. Vel enim esset effectus creatus, vel increatus. Non increatus, quia iste recipi non potest in tempore, cum tamen beata visio fiat in tempore: Non creatus: quia iste non procedit à DEO formaliter sed effectivè.
- Tertiò. Si divina essentia concurreret in genere causae formalis se se communicando & uniendo intellectui Beati, esset assignabilis actio unitiva ipsius: sed non est facile assignabilis actio unitiva divinae essentiae cum intellectu Beati, ergo.
- Respondeo ad 1. dist. ant. Concursus in genere causae formalis incompleta, partialis, & intrinsecè informantis dicit intrinsecam compositionem ex his, concedo: concursus in genere causae formalis per se subsistens, objectivè terminantis & perficientis, nego.

Sed, inquis, an non ergo resultat compositum ex unione divinae essentiae cum intellectu beati? Resp. resultare compositum seu potius complexum non per compositionem ex his, sed per compositionem cum his, de qua super. de simplicitate: haec autem non imperfectionem, sed infinitam arguit perfectionem.

Ad 2. Resp. Effectum formalem istius formae esse unitum intelligibile, qui ex parte essentiae perficientis est infinitus, ex parte intellectus participantis est finitus, & creatus, sicut in simili dicitur de unione hypostatica in tract. de Incarn. ubi unio est formaliter increata ex parte personae se unientis, participativè creata: quatenus nempe ex illa resultat, huic hominem esse subsistentem in persona divina sibi creato modo communicata. Sic pariformiter haec unio intelligibilis est participativè finita, quia ex illa resultat, intellectum beati esse deificatum modo tamen creato, & finito.

Ad 3. Resp. Actionem unitivam esse infusivam nempe luminis gloriae: quia in illam actionem reducitur totum unitum, per quam ponitur ultima dispositio ad unionem, sed actio productiva luminis gloriae intellectum disponit ad unionem divinae essentiae cum intellectu videntis, ergo.

Contra 2. quoque partem Corollarii Dices primò. Principium quo activum subordinatur principio activo quod: sed est impossibile, ut essentia divina subordinetur intellectui beati, qui tanquam principium quod elicit visionem: ergo neque potest esse principium activum quo visionis.

Secundò. Principium activum actus vitalis debet esse vitale: species non est principium vitale: ergo nec est principium activum visionis.

Tertiò. Sequeretur, quod divinae relationes essent activae ad extra: nam & ipsae spectant ad objectum visionis. Sequela est contra communem Theologorum, apud quos operationes ad extra non sunt personae propriae, sed communes toti Trinitati.

Respondeo ad primum. Principium quo limitatum, & informativè inherens principio quod, eidem subordinatur, concedo: illimitatum & per se subsistens, nego maj. atqui divina essentia est principium illimitatum, ipsum videntis intellectum in esse intelligibili sibi subordinans.

Ad 2. dist. maj. debet esse vitale vel ut quod, vel ut quo, conc. ut quod, nego. Sed species respectu visionis non est principium vitale, ut quod, hoc est per modum principii vitaliter elicitive, concedo: ut quo, hoc est per modum determinationis & complementi objectivi, ad quod ex vitali potentia resultat efficientia ipsius cognitionis, nego min. & consequentiam.

Ad 3. nego seq. & ad prob. Resp. Relationes divinae pertinent ad objectum per se terminativum conc. per se primò motivum nego. Essentia autem divina habet rationem speciei in quantum est objectum per se primò motivum, & sic est virtualiter distincta à relationibus.